

עמ"י 20330/10/15 - מדינת ישראל נגד עמנואל איפרגן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

13 אוקטובר 2015

עמ"י 20330-10-15 מדינת ישראל נ' איפרגן

לפני כבוד השופט אריאל ואגו
העוררת:
נגד
המשיב:
עמנואל איפרגן
מדינת ישראל

נוכחים: ב"כ המבקשת עו"ד הילה אוהיון
המשיב וב"כ עו"ד שחק

החלטה

הערר הוגש על החלטת בית משפט השלום באשקלון (כב' השופטת ס.כהן) שלא להיעתר לבקשת הארכת מעצר חקירתי ראשונה שהוגשה בעניינו של המשיב, ולפיה התבקש להאריך המעצר בחמישה ימים לצורך השלמת חקירה, שעניינה מעורבות המשיב בעבירות של תגרה ביום 4.10.15, במועדון באשדוד, כאשר במהלכה נטען שגרם לפציעתה של המתלוננת, לאחר שזרק בקבוק על הקיר, וכן איים על הברמנית במקום וגרם לנזק לרכוש.

בית משפט השלום קבע שיש בחומר החקירה לבסס חשד סביר לביצוע המעשים, והגם שיש מספר גרסאות לאירוע, מרביתן מכוונות לכך שהמשיב השתולל במקום והשליך חפץ, ככל הנראה בקבוק לעבר קיר המועדון.

עם זאת, נקבע שבבקשה צוין שמדובר בתגרה ולא בתקיפה, שכן יש מספר גרסאות לאירוע. בית המשפט הוסיף וציין שאינו רואה חשש לעילה של שיבוש החקירה בתיק, אם כי ההנמקה לכך מעט לא מובנת שכן נאמר אך זאת כי "**בנוגע לשיבוש המשיב הצביע על מספר אנשים אשר יכולים להיות מבחינתו עדי ראיה רלוונטיים. איני סבורה כי קיים חשש לשיבוש מצד המתלוננת, או מצד אנשי המקום**". כאמור, מעט קשה להבין את הכוונה במשפט זה.

עוד נקבע שאומנם יש למשיב עבר פלילי, אך ככל שמדובר בעבירות אלימות ממש, הרי עסקינן באירוע מלפני שבע שנים.

התרשמות בית המשפט מחומר החקירה היתה שמדובר יותר בתגרה וקטטה מאשר בתקיפה חד צדדית מצד המשיב וכי הבקבוק שגרם לחבלה הושלך אל הקיר ולא אל עבר אדם ספציפי. עוד נקבע שהמשיב אומנם התפרע לפי חומר החקירה, אך לא היתה לו "כוונה מיוחדת לפגוע". על כן נקבע שאין מקום להותיר המשיב במעצר וניתן להשלים החקירה כאשר הוא משוחרר ובפרט שהוא נעצר כשבוע ימים לאחר האירוע.

תנאי השחרור כוללים מעצר בית לילי בלבד, וחתימת ערבויות צד ג בידי הוריו, לצד איסור הגעה לאותו מועדון למשך 60 יום.

טוענת ב"כ העוררת שנפלה שגגה בהחלטת בית המשפט, בין בהתעלמות מהמסוכנות הנשקפת מהמשיב, בין בכך שהיותו משוחרר מספר ימים לאחר האירוע סיבתו בכך שזהותו נודעה רק מאוחר יותר ואז דאגו לעוצרו, וכן בכך שהחלופה של חתימת ערבים (שאגב אף אינם אמורים לפקח עליו ברציפות בלילה), לא נבדקה לעומק, כאשר האב הוא בעל עבר פלילי, ובעבר הסתבר שלא פיקח על בנו בעת שהיה נתון במעצר בית בעניין אחר.

עו"ד שחק, הסנגור המלומד, תומך בהחלטה מנימוקיה, וסבור שאין להתערב בה כאשר הוא מצביע על כך שמלכתחילה אין מדובר בעניין המצדיק מבחינת מסוכנות מעצר חקירתי, שמרשו התהלך חופשי ימים ארוכים כאשר לא ברור האם וכיצד קודמה החקירה בתקופה זו, וכי די בחלופה שנקבעה כדי להבטיח את עילות המעצר ואת המשך החקירה בתנאים סבירים.

לאחר עיון בחומר החקירה שנאסף, דעתי ביחס לנפקותו לגבי נסיבות האירוע ומסוכנות המשיב, שונה מעט מזו של בימ"ש קמא. התמונה המצטיירת היא של מעשי ביריונות ואלימות שבאו על רקע שתייה מופרזת באותו לילה, וכאשר המשיב נעדר בלמים ואיזונים במידה שיכלה לעזור לו להתעשת. אין מדובר על פני החומר בקטטה שבה יש שיוויון של אחריות להתדרדרות, בין שני צדדים. כאשר עובדי המקום או מאבטחים מנסים להרגיע לקוח משתולל ולהוציאו מהמקום, והוא מגיב באיומים ובזריקת בקבוק, קשה לטעמי להתייחס לכך כאל תגרה או קטטה שגרתיים שחלקם של המעורבים בה פחות או יותר זהה, וגם אם הניסוח בבקשת המשטרה לא היה אופטימאלי, מה שקובע הוא החומר המוגש ומשמעותו.

המשיב עצמו קושר את עצמו לאירועים בגרסה שנתן, לאחר ששמר בתחילה על זכות השתיקה, הוא מסכים שהיה שתוי באותו לילה ושאפשר שקילל והתנהג שלא כראוי, אך מכחיש את זריקת הבקבוק וההשתוללות החמורה יותר אם כי מסייג עצמו בכך שלאחר השתייה הוא לא זוכר את כל הפרטים.

מדובר בחקירה שבמשך ימים אחדים לא ידעו מבצעה על זהות החשוד שיש לאתרו ולחוקרו, ולאחר שהתחווה זהותו, ובהינתן נסיבות מסויימות שעולות מתיק החקירה, ושאל מקום כרגע לפרטם, גם בשל הממשק לחקירה אחרת לחלוטין, בעניין אחר, הרושם הוא שמאותו רגע התנהלה כסדר ובזריזות המתבקשת ואין לומר שהיחידה החוקרת איפשרה במודע למשיב להתהלך חופשי זמן בלתי סביר.

כאשר מדובר בהארכת מעצר ראשונה לצורכי חקירה, השיקולים והאיזונים אינם זהים לאלה הנלקחים בחשבון, הן בבקשות המשך, והן, כמובן, בשלבים מאוחרים יותר בהרבה כגון לאחר הגשת כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים. קשה להשתחרר מהרושם שהכלים שבהם נבחן העניין בפני בימ"ש השלום, לעת מתן החלטתו, היו כלים שאולי מתאימים לשלבים מאוחרים יותר. מדובר בראשית חקירה, במובן זה שזהות המשיב כמבצע העבירות הלכאוריות התבררה רק לאחר ימים אחדים, במשיב אשר יש לו עבר פלילי לרבות בהפרת הוראה חוקית, ובמגוון עבירות, וכאשר החשש האפשרי לשיבוש החקירה ולהשפעה על עדים עדיין יכול להיות אקוטי. המסוכנות הנשקפת מהמשיב, אשר אף

לא נאסר עליו לצאת במחצית היממה מהבית ולהתהלך חופשי וללא פיקוח, אינה כזו שניתן בנקל לסבור שתנוטרל ובוודאי לא לפני שהחלופה נבדקה לעומק, לרבות זהות הערבים.

היה מקום לאפשר, בנסיבות אלה, קידום החקירה לתקופה מידתית כאשר המשיב נתון במעצר, וככל שהתיק בכללו אינו מחייב המשכה וסיומה תוך מעצר, ואף אם תוגש בקשת המשך, הרי המקום לבחון את המכלול ולערוך את האיזונים ברוח האמור, אינו בשלב המוקדם הזה.

לפיכך, מתקבל הערר והחלטת השחרור של בית משפט השלום מבוטלת. עם זאת, איני סבור שיש להיזקק לחמישה ימים לקידום החקירה ואף לסיומה, ועל כן יעצר המשיב עד יום 15.10.15 בשעה 13.00.

ככל שהמשטרה תגיע למסקנה שניתן לשחרר המשיב בתנאים שבסמכותה קודם לכן, אין מניעה לעשות כן, ובוודאי שהחלטתי זו אינה חוסמת אפשרות כזו.

**ניתנה והודעה היום ל' תשרי תשע"ו,
13/10/2015 במעמד הנוכחים.
אריאל ואגו, שופט**